

„Ne szóljon Igéd hiába”

XXIV. Országos Bibliai Történetmondó Verseny

7-8. évfolyam

Dániel és három társa a babilóniai király szolgálatába kerül (Dániel 1,8-21)

⁸Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amelyet ő szokott inni. Megkérte hát az udvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. ⁹Isten az udvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, ¹⁰de azért ezt mondta az udvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így az ételetekről és az italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! ¹¹Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit az udvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: ¹²Tégy próbát szolgálóiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. ¹³Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal! ¹⁴Az hallgatott rájuk ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. ¹⁵Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjagnál, akik a király ételéből ettek. ¹⁶Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és bort igyanak, és ahelyett zöldségfélét adott nekik. ¹⁷Isten megadta ennek a négy ifjúnak, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is. ¹⁸Amikor eljött az az idő, amelyről megparancsolta a király, hogy vezessék őket eléje, az udvarmester bevezette őket Nebukadneccar elé. ¹⁹A király elbeszélgetett velük, de egy sem akadt közöttük, aki olyan lett volna, mint Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. Ők tehát a király szolgálatába álltak. ²⁰Akármit kérdezett tőlük a király, bölcsesség és értelem dolgában tízszer okosabbnak találta őket egész országa minden mágusánál és varázslójánál. ²¹Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig.

A tékozló fiú (Lukács 15,11-24)

¹¹Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. ¹²A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont. ¹³Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozlta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt. ¹⁴Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. ¹⁵Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. ¹⁶Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki. ¹⁷Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! ¹⁸Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. ¹⁹Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. ²⁰És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. ²¹A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. ²²Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzatok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! ²³Hozzatok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, ²⁴mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.